

RÂMEI

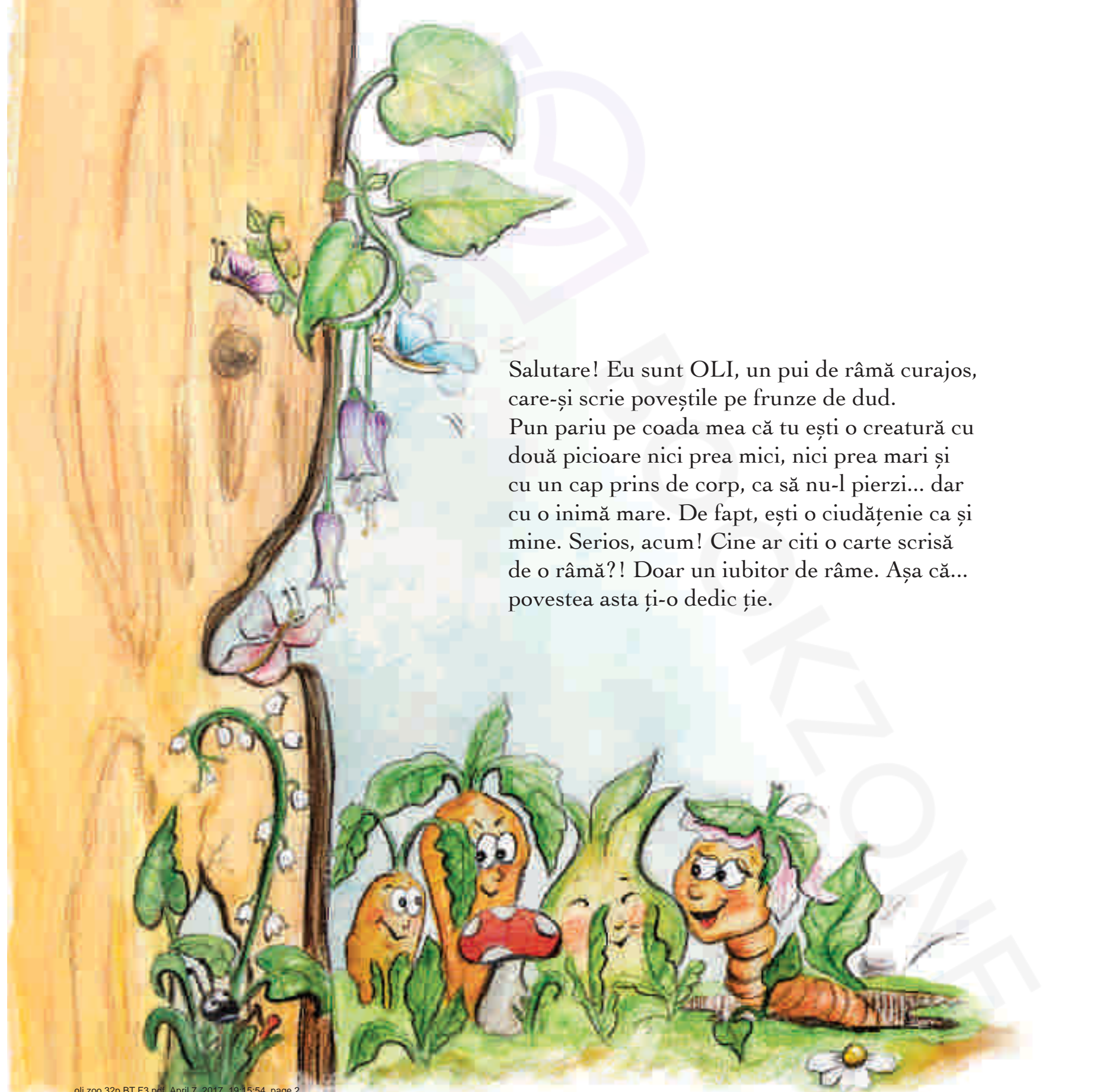
OLI

de OLGA GUDYNN

LA ZOO

pan
da

Salutare! Eu sunt OLI, un pui de râmă curajos, care-și scrie poveștile pe frunze de dud.

Pun pariu pe coada mea că tu ești o creatură cu două picioare nici prea mici, nici prea mari și cu un cap prins de corp, ca să nu-l pierzi... dar cu o inimă mare. De fapt, ești o ciudățenie ca și mine. Serios, acum! Cine ar citi o carte scrisă de o râmă?! Doar un iubitor de râme. Așa că... povestea asta ți-o dedic ție.

De o bună bucată de vreme, trăiam fericit împreună cu familia mea de râme, sub pământ, în GRĂDINA MAGICĂ, unde fructele și legumele au ochi, nas și gură. Era cel mai frumos loc din lume... Dar, într-o zi, pe când îi făceam o farsă unei furnici, un MIRIAPOD DINȚOS și LĂUDĂROS apăru de nicăieri și strigă în gura mare: – Hei, OLI! Lasă furnica aia enervantă! Am niște vești importante! Există un loc, pe nume ZOO, unde poți vedea cele mai importante animale din lume... și începu să povestească până se lăsă noaptea. Curios din fire, îmi doream și eu să ajung acolo. Și uite așa începe noua mea aventură...

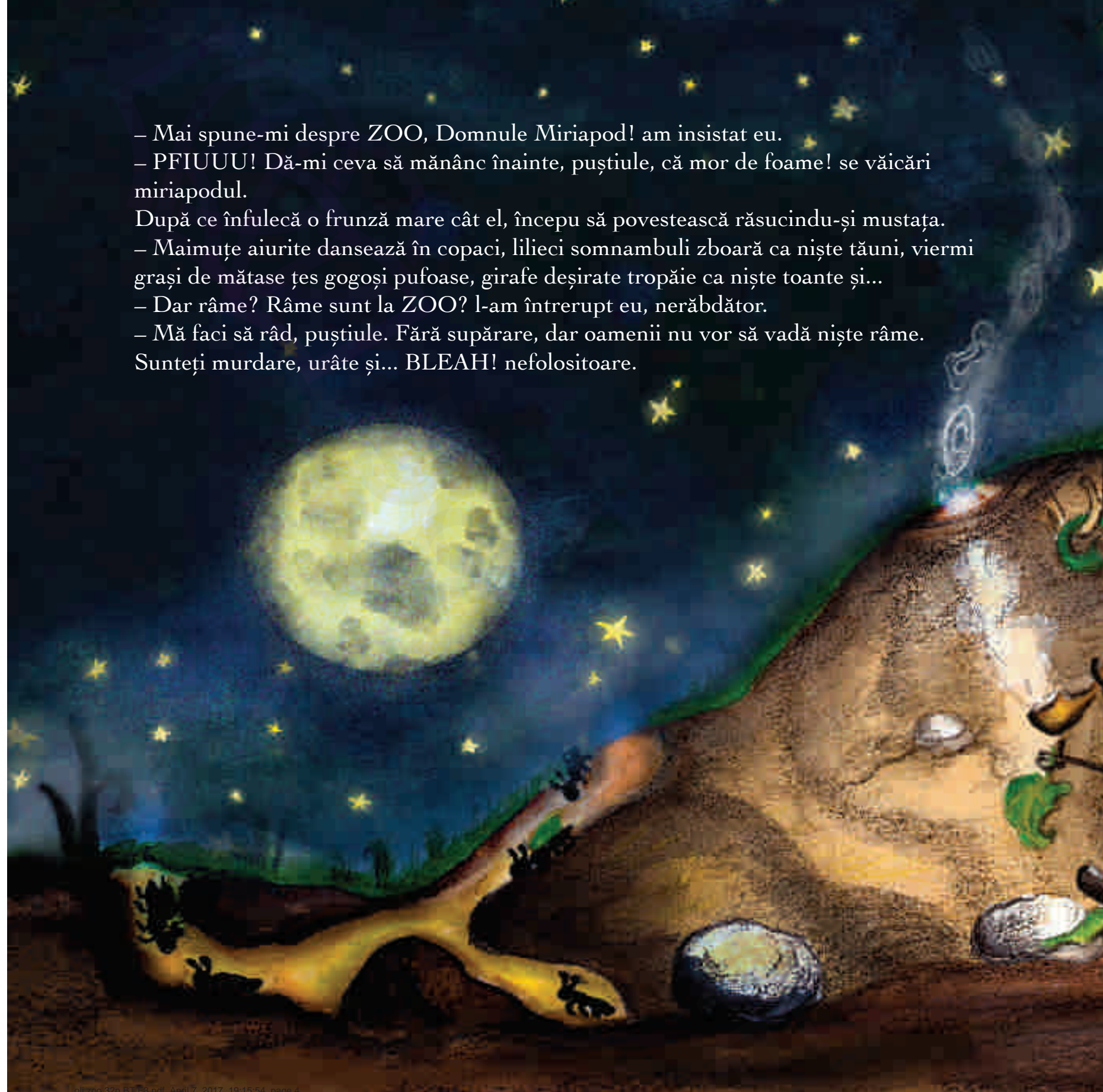
– Mai spune-mi despre ZOO, Domnule Miriapod! am insistat eu.
– PFIUUU! Dă-mi ceva să mănânc înainte, puștiule, că mor de foame! se văicări miriapodul.

După ce înfulecă o frunză mare cât el, începu să povestească răsucindu-și mustața.

– Maimuțe aiurite dansează în copaci, lilieci somnambuli zboară ca niște tăuni, viermi grași de mătase țes gogoși pufoase, girafe deșirate tropăie ca niște toante și...

– Dar râme? Râme sunt la ZOO? l-am întrerupt eu, nerăbdător.

– Mă faci să râd, puștiule. Fără supărare, dar oamenii nu vor să vadă niște râme. Sunteți murdare, urâte și... BLEAH! nefolositoare.

– Ba nu! Râmele sunt folositoare grădinilor, am țipat furios și am plecat în tunelul meu.
– Cui îi pasă de grădini?!? hohoti miriapodul în urma mea. Eu sunt un dăunător.
Dar pentru că sunt frumos, am un loc de onoare la ZOO. Copiii se holbează ore în șir
la picioarele mele și încearcă să le numere... dar nu reușesc niciodată. HA-HA-HA!
– Prostii, Miriapodule! Iar te lauzi fără rost? Dacă dispar grădinile, dispari și tu în
frunte cu ele și n-ai să mai ronțai cu atâta poftă la frunza aia! îl dojeni o furnică grăbită.

